

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐστὸ ἐννενηντὰ τέσσαρα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νῦναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φῶμε κ' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κ' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἑνδιαφέρουσα πολὺ.

Ο ΓΟΜΗΟΙ τῶν ἑλλομάδε — μόνον ἓνα φορὸν τὰ βγαίνει
κ' ἔσαν ἔγω ἑξοντάδε — κ' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς τὰ δέγμαια — γιὰτι λεπτὰ δὲν ἔχομα.
καὶ ἔσαν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὴν — εἴλωσ νάμα κ' ἑντροπίν.
Συνδρομὴ γὰρ κατὲ χρόνον — ἑῶν φράγματα εἶναι μόνον.

γὰρ τὰ εἶνε ἕως μέρη — ἕῶνα φράγματα καὶ ἔσθ' ἕως.
Κ' ἕνα φύλλον ἔν κρατῆς — ἔτινας συνδρομητῆς,
κ' ὅποτε τὸν παρὰ δὲν εἶδε: — ἔὰ τὸν εἶναι μαῦρο εἶδ.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἔμε.
Γὰρ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κατὲ φύλλον μὴ δακάρω.

Πέντε τοῦ κουτσου — Φιλεθάρη,
τὸ Τριῶδι ἀριθάρη.

Πούτουν ἐξήντὰ καὶ τετρακόσα,
γὰρ τὴν σταφίδα λιμῶν ἢ γὰρ ὄσα.

**Ὁ Μυλλόρδος τραγουδῶν
καὶ χορεύων καὶ πηδῶν.**

Ἐλάτε, κωθονάκη μου, ἔλατε,
σ' ἔμιναι ἑξοντάδε μὴν πούλατε...
Ἐτὴ στρώγγα, πεινασμένα μου λαγάρια,
νὰ σὰς γίμισο τῶδεξί σας ταγάρια,
κ' ἔς λείπουσ τὰ μεγάλα σας τερτίπις
πού μ' ἔβαλαν σὶ τόσα κερβόχτυπις.

Τὴν ἔγω τέλος πάντων σὰν καὶ πρῶτα
κ' ἰσώθησαν θεσμοὶ καὶ καθεστῶτα.
Τὴν ἔγω τέλος πάντων... ἐρὶ πάλιν...
φοῦ! νὰ μὴ βρακαθῆς, σοφοὶ κεφάλι,
ἀστεῖρευτος σγιδιὸν Κυλιερρόν,
πού μόνον πιτυριῶδα δὲν σὶ τρῶει.

Κ' ἔγω τὴν πανσοφία σου θαυμάζω
κ' ἔγω τὰ σγιδία σου τὰ τρομαζῶ,
καὶ λίγω εχαίρει, πάνσοφον κρανιόν,
ἀμπάρι κ' ἀποθήκη τῶν δασιῶν,
κελερί καὶ ντουλάπη τῶν θαυμάτων
καὶ τῶσαν τρομερῶν περισσευμάτων.

Ἐτὶ θαύματα μεγάλα εἶνα κ' ἔνα
ἔτὰ κύτταρά σου βροσκοῦνται κρυμμένα!...
κ' ἄμα τὰ καταφέρω λίγω σκούρα
κ' σὶ Βουλεύει καὶ βάζουν σὶ σκοτούρα.

ἀμίσως εἶνα θαύμα ξερουρνίξεις
κ' Ἀνατολάς καὶ Δύσεις γαλθανίξεις.

Ἐκαὶ τώρα δὲν μοῦ λῆς, σοφοὶ κεφάλι μου,
πῶς δαῖθλο σοῦ κάπνισε ἔσθ' ἑγλί μου
νὰ βγάλῃς γὰρ φοβῆρα τὴν σταφίδα,
κ' ἔνῳ καθεὶς θαρροῦσε πῶς θὰ πίσω
εὐρίθῃκα καὶ πάλιν ἔσθ' ἐν βαλθίδα
κ' εἴμ' ἔττειμος νὰ θύσω κ' ἀπολίωσ :

Τὴν ἔγω τέλος πάντων... νῆα νίκη!...
ἐτέλειωσε καὶ τοῦτο τὸ μανίκι...
Νενίχηκα σαλιάρηδες μεγάλοι,
τὸν κόσμον καὶ τοῦ κόσμου τοὺς Συμβούλους,
ὁ κόσμος δὲ νενίχηκε τοὺς ἄλλους,
καὶ μουστειλε τοῦ; δὴδ Στεφανοπούλους.

Καὶ μούπε μῆς ἔσ' αὐτὶ μου τὸ Πηλάτι :
εἰλήθῃμα εἶσαι εἶνος καταεργάρης, ὃ
κ' ἔλθον εἰ Στεφανοπούλοι τραγῆται
κ' ἔλθε κ' ὃ Πετραλιῶς κ' ὃ Καννακάρης,
κ' ἔλθε κ' ἢ δεξιά κ' ἀριστερὰ
κ' ἔγινε ἀπαρτία σοβάρη.

Θαρρούσαν πώς θα πάρω κουντρούβαλα
 κι' ικάθισα 'στών σβίρκο των καβάλα,
 θαρρούσαν πώς: ἀλλήθια τὰ κ'κάρωσα,
 όμως καλά και πάλι τούτ' τήν 'εκαρωσα,
 και μίσι' από τήν εξαλλον τήν πάλην
 Μυλλόροσι τών Μυλλόροσαν 'βήγκα πάλιν.

Πάντα νταυραντισμένος και γερός...
 μά τ'ι μαλάο που τ'όχ'ι δ'ι ποηρός!...
 Τὰ πρὸ 'ψηλὰ φακόλα μου ἐφόρεσα
 κι' εἶπα περί σταφίδος ὅσα μπόρεσα,
 μ' ἕνα μου Νομοσχέδιο τούς: 'σπλαθώσα
 και μὲ ψευτῆσι και κούρασι τούς: 'παλάθωσα.

Τὰ Κατηγορητήρια 'λησημόνησα
 κι' ἄλλον χαβά καινούριο τούς ἰτόνησα.
 Σκύψετε κι' ἀπὸ 'πίσω μου κι' ἔμπρός...
 και φανερά σας παίξω και κρυφίως...
 βαρβάτε νὰ περάσω ὁ γαμπρός,
 ὁ τῆς 'Αρχῆς ἀνυμνευτός νομῆρος.

Τὴν ἔχω τέλος πάντων... ἔρι πάλι...
 σφοῦ! νὰ μὴ βασκαθῆσι, σοφοῦ κεφαλι.
 Παρακαλῶν και κλαίων κι' ἀνταμειβῶν
 ἰσπερα τὸν ἀγρὸν τὸν χίρσον κι' ἔγονον,
 κι' ἐπρόβαλα Σωτήρος εἰς τὸν κύβον
 και Καίσαρ τῶν Καισάρων 'στὸ τετραγώνον.

Μαζὶ μου δὲν μπόρετε νὰ βάλετε
 κι' αὐτίκω θίματ' ἔργρα μου ψαλλετε.
 Ἐλάτε, λαγκρηνάκια μου, στὴ στάνη,
 ἔλα και σύ, καίμεινε Διληγησίωνη,
 κι' ὅσοι μὲ κάνατ' ἔτσι νὰ γελῶ
 ἔλάτε μου και σεις γυαλό γυαλό.

'Απάνω οἱ σταφίδες τώρα γέρνω,
 ὄλου μὲ τήν σταφίδα σβάρνα πέρνω,
 ἐκείνη νίσι δάφνας μου προσθέτε.
 ἔγω σταφιδωσώστης σας θὰ γίνω,
 και κάθε Βουλευτοῦ μου γιὰ ρουφεῖτι
 ἕνα κουτι σταφίδα θὰ τοῦ δίνω.

Και μὴ στιγμὴ γι' αὐτὴν δὲν θ' ἀποστάσω,
 και δούλους κι' ἐλευθέρους θὰ χορτάσω,
 Ἀνατολὴ θὰ τρέφεται κι' Ἑυρώπη,
 Καχαρι θὰ τὴν κάνω και σιρόπι,
 μπουδιγκα, παντεσπάνι, κουραμάνα,
 πού μῆτε 'στὸ παιδί θὰ διν' ἡ μάνα.

Τὰ σαλιμασὰς θὰ πέρτουν ἀπ' τὴ γλύκα...
 μαρὲ μά πού 'στὸ διαβολο τὸ 'βήγκα
 κι' αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιον τὸ νέν...
 χαρῆτε, πινασμίνοι πατριῶται,
 κι' ἂν πῖνα σας κτυπῆ και τῶν γονέων
 θέχετε τὴν σταφίδα μου νὰ τρώτε.

Ἦ, αὐτὸ τὸν ἑαυτὸν μου τὸν συχαίρω,
 γι' αὐτὸ τὴν ἀπειρίαν ἰπανείδα,

κι' αὐτοὺς τοὺς δανιστάς θὰ καταφέρω
 νὰ πληρωθῶν μοναχα μὲ σταφίδα,
 κι' ὄλοι γιὰ τίποτο θαῖμα θὰ στασίστε
 κι' ἀγαλμ' ἀπὸ σταφίδες θὰ μοῦ στήσετε.

Και πάλι σὲν και πρῶτα θὰ θηριψῶ,
 κεφάλαια καινούρια θὰ γυρίσω,
 θὰ κάνω και μὴ Τράπεζα βαρβατή,
 ποῦ θάνασι μὴ χάρα και ὀδο τρομαράσι,
 κι' οἱ Βουλευταὶ θ' ἀφήσουν τὸ γεναῖτι
 κι' ἔλαισι τῶν τῆς ἀστείσι σαχλαμαράσι.

Κι' αὐτὸ τὸ γεγονός θὰ τἀναγγίλω
 'στὸν Γλαδωτωνα, Καπρίβη και Καλονόου,
 κι' ἔσωσι εἰς τὴν 'Αγγλία Ζαναστεῖλω
 τὸν Κόντε τῆς Κερκύρας Θεοτόκη,
 νὰ 'πῆ γιὰ τὴν σταφίδα ὅτι, ἔξισι
 και λίρας γιὰ τὴν Τράπεζα νὰ φέρη.

Και πάλιν ἔλα κατάσπρα τὰ βλίπω,
 νομίζω πῶς τὸν κόσμο ἀνατρίπω,
 νομίζω πῶς μὲ πλοῦτη θὰ λιπῶνω
 τὰ στέρα και κατάξερα ἰδαρη,
 κι' ὅσαι σταφίδες τρώμε ἀπὸ 'πάνω
 θὰ βγαίνουν ἀποκάτω μας χρυσάρι.

Θαρρῶ πῶς νέα τύχη φέγγει μάγουσα.
 και τώρα ποῦ τὸ στέλιον ἰσφαρίσασα
 μὲ τῆς 'ψηλῆς σοφίσι μου τὴν ὄστια
 θὰ λείψη καθαῖα ψευταρῶστικα
 τῶν φίλων Ἀναργύρων Σιμπούλιων
 και τῶν λοιπῶν κυρίων μου και δούλων.

Θαρρῶ πῶς προσκινεῖται τὸνομά μου,
 πῶς δάνεια σὲν πρῶτα κοσκινίω,
 πῶς Τραπεζίται σπρώχνονται σιμά μου
 κι' ἀντὶ νὰ μὲ δανείζουσι τοὺς δανείω,
 και λίγω ἀνὰ παρῆσι δούσι θέλετε
 κι' ὅταν εὐκολυθῆτε μοῦ τοὺς στέλλετε.»

Θαρρῶ πῶς ἀπαρτία δὲν θὰ λείψη,
 πῶς ἄλλος τὴν Ἀρχὴ δὲν θὰ τὴν γλειψῆ,
 σταφίδες 'στὸ γραφίσι μου μασσῶ
 ἔτσι γιὰ πάσσα τέμπο και γιὰ γαζὶ,
 και νῆα Νομοσχέδια κλωσσῶ
 κι' οὔτε στιγμὴ ὁ νοῦς μου δὲν 'συχάζε.

Τὶ πλοῦτος κι' ἀπερίγραπτος ὄφελια!...
 μὰς ἔρχονται κι' ἐκείνα τὰ νικέλια.
 Τὰ χωράτα, κωδώνη μου, ν' ἀφήσετε
 και ὄχιος λογομάχη κι' ἀντιρῆσις
 τὰ δωδεκατημέρια φηραῖστα,
 γιὰτὶ μὰς ἔχνατῆκος ἡ κρίσις.

Πετῶ, πετῶ, 'ετὰ σῦννερα πηγαίνω,
 εἰς ὄρος ἐκ σταφίδων ἀνεθίνω,
 κι' ἡ στρουγγα παραστίκει μὲ σταφάνια
 και σκούζω 'στὸν λαὸν ἀπ' ἐκεῖ 'πάνω:
 ἐπροσκίνα με, λαὸ μου, μὲ μετάνοια
 ὡς ποῦ ὀσσητὴ σταφίδα νὰ εἰς κάνω.»